

Fysioterapi i Kurdistan

af Lærke Thea Jørgensen

Vinteren 2012-13 tilbragte jeg i Kurdistan, hvor jeg arbejdede som fysioterapeut blandt den helt almindelige kurdiske befolkning. Jeg var i den irakiske del af Kurdistan, i hovedbyen Erbil. Det var inden der var noget som hed IS og der var på det tidspunkt ganske fredeligt i regionen.

Jeg tog derned for at arbejde sammen med Shwan, som er reumatolog. Han er kurder og var flygtet fra Kurdistan til Danmark i slutningen af 90'erne med sin kone og to børn.

Nu var han tilbage i Kurdistan, hvor han havde startet en reumatologisk klinik. Han ville gerne have en dansk fysioterapeut med til at hjælpe med behandlingen af patienter og videreuddannelse af de lokale fysioterapeuter, han havde ansat i klinikken. Dette blev mine primære arbejdsopgaver.

En arbejdsdag var som regel sådan, at vi var på 1-2 lokale hospitaler om formiddagen, hvor vi behandlede indlagte patienter, som efterspurgte os og selv betalte for vores behandling.

Midt på dagen mødtes alle ni ansatte på klinikken, hvor vi samledes om et fælles varmt måltid, og der blev snakket og grinet og fortalt historier. Hele eftermiddagen var vi på klinikken, hvor folk kom med alverdens problematikker. De fleste var de samme problemer, som vi ser i Danmark, som fx prolaps, slidte led, overbelastninger osv. Men jeg så også problemer, som jeg normalt ikke ville støde på i dansk fysioterapi.

Jeg havde altid 1-2 af mine kurdiske fys.kollegaer med, når jeg behandlede, både på hospitalerne, klinikken og når vi indimellem var hjemme hos de patienter, som ikke kunne komme på klinikken. De fungerede der ved både som tolk og jeg kunne samtidig lære fra mig. Desuden underviste jeg dem i den måde vi laver fysioterapi på i DK, lavede workshops og guidelines til de mest almindelige problematikker, som vi mødte i klinikken.

Fredag var vores eneste ugentlige fridag og den blev altid tilbragt sammen med Shwans store og dejlige familie, som tog sig af mig og sørgede ubeskrivelig godt for mig.

I Kurdistan er der religionsfrihed og det er ganske almindeligt at kvinder ikke bærer tørklæde. Derfor behøvede jeg heller ikke bære tørklæde. Men nogle blev dog lidt forvirrede pga mit korte hår, da det bestemt ikke er almindeligt i Kurdistan, at kvinder har kort hår.

I Kurdistan er det ikke en selvfølge, at patienterne klæder sig af ved behandling, så jeg blev meget trænet i at behandle uden altid at se den aktuelle kropsdel.

Mens jeg var der åbnede et nyt privathospital. Det var det flotteste og mest moderne hospital, med store flotte enkeltstuer, moderne teknologi og alle ansatte var fra udlandet. De havde hørt om mig, og inviterede mig til et møde, hvor de bad mig være "Head of Physiotherapy" – for hele hospitalet vel at mærke!!

Forresten var hospitalets aller første operation næste morgen, og de ville meget gerne, at jeg tilså den thorax opererede patient på opvågningen kl 14.

Jeg havde aldrig tidligere arbejdet med thoraxkirurgi eller for den sags skyld tilset intensivpatienter, så jeg brugte resten af aftenen og det meste af natten på at kontakte relevante fysioterapeuter i DK og læse op på faglitteraturen. Jeg har stadig kontakt til mine kollegaer fra Kurdistan og trods uroligheder i området i perioder, har de det alle godt og der er stadig fuld gang i klinikken.

